

Mare Nubium

”Loistava autius.”

Paul Stavenger lausui nuo sanat joka kerta kun hän astui kuun paljaalle pölyiselle kamaralle. Mutta tällä kertaa se oli enemmän kuin fraasi: se oli anomus, rukous.

Seistessään ilmalukon avoimessa aukossa hän katsoi tummennetun visiirinsä läpi joka puolelle levittäytyvää paljasta tyhjiyttä. Tavallisesti näky olisi tynnyttänyt häntä, antanut hänelle jonkinmoisen rauhan, mutta nyt hän koetti taistella sisuksiaan kouristavaa särkyä vastaan. Pelko. Hän oli ennenkin nähnyt miesten kuolevan, mutta ei niin kuin Tinker ja Wojo. Heidät oli tapettu. Murhattu. Ja minut hän halusi. Nuo kurjat raukat vain sattuivat olemaan hänen tiellään.

Paul astui regoliittihiekalle¹, hänen saappaansa potkivat liikkeelle pieniä pölypilviä, jotka kelluivat laiskasti kuun heikossa painovoimakentässä ja laskeutuivat hitaasti takaisin pinnalle.

On päästävä pois, Paul ajatteli. On päästävä pois täältä ennen kuin ne pahuksen kirput tarttuvat minuunkin.

Tämä maanalainen suoja oli 30 kilometrin päässä seuraavasta. Hänen täytyisi kävellä. Pieni rakettipomppuri oli jo romuna, eikä hän voinut luottaa mönkijään; se oli jo nanokirppujen saastuttama. Ja sikäli kuin hän tiesi, ne olivat hänen puvussaankin, syömässä hajalle sitä ilmatiiviinä pitäviä eristeitä ja muovia.

No niin, hän totesi mielessään, se käy ilmi ennen pitkää. Jalkaa toisen eteen. Selviän siitä jalan tai en lainkaan.

Kolmekymmentä kilometriä. Jalan. Ja aurinko oli nousemassa.

”Okei”, hän sanoi vapisevalla äänellä. ”Se on nyt minusta kiinni.”

Taivas oli täysin musta, mutta hänen visiirinsä tumman varjostuksen läpi näkyi vain muutama tähti. Ne katsoivat Paulia tasaisesti, tuikkimatta, vakavina kuin Jumalan silmät.

Paul kääntyi hiukan kävellessään ja katsoi paksun pulleaa Maata, sinisenä ja valkoisena hohtavaa, riippumassa mustalla taivaalla. Niin lähellä. Niin kaukana. Joanna odotti häntä siellä. Yrittäisikö Greg

1 kuukivi

tappaa hänetkin? Ajatus sai pelon ja vihan uudestaan iskemään hänen lävitseen.

”Ala laputtaa”, hän mutisi itsekseen. Hän suuntasi autiolla tasan-golle, pakeni kuolemaa vaivalloisesti askel kerrallaan. Hän kokosi kaiken itsehillintänsä ollakseen juoksematta. Matkaa on kolmekymmentä kilsaa. Pidä vauhtisi sen mukaisena.

Hänen avaruuspukunsa haisi oli hieltä ja pelolta. Hän oli nähnyt kahden miehen kuolevan täällä; silkkaa tuuria, etteivät villiintyneet nanokoneet olleet tappaneet häntäkin. Miten tiedät, etteivät ne ole saastuttaneet pukua? hän kysyi taas itseltään, ja vastasi kolkosti: mitä väliä sillä on? Siinä tapauksessa olet jo kuollut.

Mutta puku tuntui olevan kunnossa. Todellinen testi tulisi kun hän astuisi rajalinjan yli, pimeydestä päivänvalon raivoisaan hehkuun. Kolmekymmentä kilometriä siinä kuumuudessa, ja pysähtyminen merkitsisi kuolemaa.

Hän oli laskenut kaiken päässään heti tajuttuaan, mitä suojassa oli tapahtunut. Kolmekymmentä kilometriä. Puvun selkäsäiliössä oli happea kahdeksitoista tunniksi. Ei ilmankierrätystä. On pystyttävä kulkemaan kaksi ja puoli kilometriä tunnissa. Mieluummin kolme niin on varmuusvara.

Kolme kilometriä tunnissa. Kymmenen tunnin ajan. Sinä pystyt siihen. Pystyt takuulla.

Mutta kun hän kulki raskain askelin Mare Nubiumin kelmeässä erämaassa, hän alkoi pohtia. Hän ei ollut kävellyt kymmentä tuntia yhteen menoon... Jessus, ei sen jälkeen kun hän oli tullut ensi kertaa kuuhun. Siitä oli melkein kaksikymmentä vuotta. Kaksikymmentä pitkä vuotta. Hän oli pensa silloin.

No, sinun on pystyttävä siihen nyt. Tai kuoltava. Silloin Greg on voittanut. Hän on tuhonnut itsensä huipulle.

Vaikka oli vielä yö, ei karu maisema ollut täysin pimeä. Maan kajo valaisi kumpuilevan kuoppaisen pinnan. Paul saattoi nähdä hajanaiset irtokivet paljaan kamaran päällä, suuret kraatterit jotka olivat kyllin syviä nielemään hänet, ja pienemmät jotka saisivat hänet kompastumaan, ellei hän pitäisi varaansa.

Vain kiviä ja kraattereita ja taivaanrannan terävä järkkymätön viilto,